

dog i selve Loven at paabyde Principet, og jeg for mit Vedkommende maa naturligvis fastholde, at, naar der indføres en Fælleskat, vil Skattebyrden fordeles ligeligere paa de Skatteydende, end Tilfældet er og kan blive efter den Lov, der her foreligger.

Vessely: Min ærede Sidemand (Driester) har allerede gjort opmærksom paa, at nærværende Forslag kommer til os i en anden Form end den, hvori det oprindeligt var foreslagt fra Ministeriet, og at, idet den sidste Paragraph er udgaaet, er Loven, istedfor at den var bestemt til at skulle gælde indtil Slutningen af Aaret 1863, nu bleven indskrænket til blot at gælde for Aaret 1859. Jeg har opfattet dette Spørgsmaal, som herved laa til Grund, egentlig at være det, at da det Princip, hvorefter Beskatningen nu finder Sted i Kjøbenhavn, ikke er det rigtige, og da man ikke har antaget, at den fulgte Maade at beskattede paa var den hensigtsmæssigste, og da man nu allerede i 2½ Aar har haft den hidtil stedfindende Hjælpekat, har man meent, at nu burde der gjøres Alvor af at faae en Forandring, at nu burde man ikke længere beholde denne urigtige Beskatning, men man burde komme til en almindelig Byfskat. For rigtig at bedømme dette Forhold, forekommer det mig, at man maa tage Hensyn til de Udtryk, som bruges i Begyndelsen af Lovforslagets første Paragraph, og hvori det hedder: „Af de Udgifter, der i Medfør af de for Staden Kjøbenhavns kommunale Beskatning gjældende Regler ville være at ligne paa Stadens Næringsbrugere for Aaret 1859.“ Spørgsmaalet er altsaa ikke, hvorledes Kjøbenhavns Beskatning i Almindelighed bør stilles, men kun, hvorvidt de Udgifter, som ikke dækkes ved andre Skatter, skulle paalignes, hvorvidt de kunne slutte sig til den øvrige Beskatning. Den øvrige Beskatning i Kjøbenhavn er nu af en særegen Beskaffenhed, idet Skatterne i Hovedsagen ere paalagte i særegne Diemed, og de særegne Skatter skulde indkræves til de særegne Diemed. Der er saaledes: Vandkat, Brolægningskat, Fattigkat og saa videre; og alle disse Skatter kunne kun anvendes til de særegne Diemed, hvori de ere paalagte. Den bedste Oplysning herom vil

man kunne faae af Kjøbenhavns kommunale Regnskab, det er efter min Anskuelse affattet med megen Omhu og med megen Indsigt, og giver en tydelig Fremstilling af hele Forholdet; men det er naturligt, at et saadant Regnskab maa slutte sig til de Forudsætninger, som ligge til Grund for det, og at et saadant Regnskab maa vise, hvorledes Forholdet er mellem de enkelte Skattebrancher. Der maa være en Opgjørelse for hver enkelt Skat, fordi den har sit særegne Diemed. Men nu forekommer det mig, at, naar der er en stor Mængde Gjenstande, hvortil Indtægterne indkomme ved særegne Skatter, saa maa man ogsaa tage Hensyn til disse Gjenstandes Natur og Beskaffenhed. Det er ganske naturligt, at, naar en By vil have en meget god Brolægning eller vil have Gaderne stærkt oplyste om Aftenen, da er dette en egentlig Communesag, og det er altsaa de egentlige Borgere i Kommunen, der bør udrede disse Udgifter. Men anderledes forekommer det mig, at Sagen stiller sig, naar der er Tale om Udgifter til Fattigvæsenet og dermed i Forbindelse staaende Skolevæsen, eller til Politivæsenet. Uagtet Forholdet med Hensyn til disse er efter den nuværende Lovgivning ordnet saaledes, at Udgifterne hertil udredes af Kommunen, saa skønner jeg dog ikke rettere, end at det ikke blot vilde være billigt, men ogsaa retfærdigt, at Enhver, der boer i Kommunen, skulde deeltage i disse Udgifter; thi det maa være, forekommer det mig, af lige Vigtighed for Alle, at Udgifterne til disse Gjenstande blive udredede og hensigtsmæssigt bestyrede, og selvfølgelig bør Enhver, der virkelig har Fordeel deraf, ogsaa bidrage dertil. Idet det nemlig er en Fordring, der synes at kunne stilles til enhver velordnet Stat, at den sørger for Fattig- Skole- og Politivæsenet, forekommer det mig, at det var baade billigt og retfærdigt, dersom man stillede den Fordring, at Enhver, der boede i Kommunen, skulde bidrage til disse Diemed. Men saavidt gaar Fordringen langt fra ikke. Fattigskatten udredes alene af Byens Borgere, og det er saameget vigtigere, som det er den største og betydeligste Skat af alle, idet den udgjør over en Trediedeel af det hele Skattebeløb. Dersom man sammenligner de 6 Aar 1848—53 med de 4 Aar 1854—57,